

Tittel: Med hanen som vitne

Ingress: På ekte absurd vis blir vår realistiske logikk satt på prøve i Sundvors magisk-realistiske tolkning.

Elisabeth Leinslie

”Ingen skriv til obersten”

Av Gabriel García Márquez

Dramatisering og regi: Yngve Sundvor

Med: Ståle Bjørnhaug, Wenche E. Medbøe, Pål Sverre Valheim Hagen, Niklas Gundersen, Svein Erik Brodal

Urpremiere, Det Norske Teatret

Pål Sverre Hagen som ubetalelig kjederøykende og overspent hane, åpner forestillingen om den lutfattige og stolte krigsveteranen som forgjeves venter på sin pensjon. Yngve Sundvor har latt hanen få rollen som forteller og vitne til Márquez’ samfunnskritiske historie. - Et kommenterende grep som beveger forestillingen bort fra realismen.

Magisk-realisme

Flere magiske elementer er lagt inn i forestillingen. Absurd-ekspressiv spillestil, rekvisitter som dukker frem fra intet, og drikke, mat og regn av sand. Dermed har Sundvor gjort historien til en magisk-realistisk forestilling. Selv om boken ”Ingen skriv til obersten” er en av de mindre magiske av Márquez’ bøker, er dette allikevel en form de fleste assosierer med hans forfatterskap.

På ekte absurd vis blir vår realistiske logikk satt på prøve, og de svært så teatrale bildene forsterker både humoren og alvorret i historien. De rike snylterne latterliggjøres og den fattige idealisten av en oberst (Bjørnhaug) fremstår som sympatisk optimist med en ubøyelig motstandskraft. Tross hans masochistiske tålmodighet og lavenergiske repetisjonstvang, er obersten historiens ubestridelige helt.

Typer

Bokens og forestillingens episke karakter, hvor den tradisjonelle karakterutviklingen og plottet er avvist, viser typer og skjebner i en fastlåst virkelighet. De tydelige typene spilles godt av skuespillerne, og når rytmen tidvis halter er det snarere regien enn skuespillerne som kan lastes for det.

Hagen dominerer scenebildet som rød og langstrakt hane. Hans rolle som dyr gir han både en ekstra dimensjon og mange muligheter til å spille ut absurde og fysiske sider. Han griper da også sjansen, og tøyer rollen ut mot ytterpunktene. I fin kontrast står Bjørnhaug med en nedtonet, nærmest realistisk spillestil. Medbøe, Gundersen og Brodal utfyller bildet med karakterer som beveger seg i sjiktene mellom Hagen og Bjørnhaug. For meg viser de nye og overraskende sider jeg håper å få se mer av.